

jennifer
crusie

tauputės
biblioteka

ko ji
nori?

svajonių knygos

Knygute.lt

Jennifer Crusie

KO JI NORI?

Romanas

Versta iš: Jennifer Crusie, What The Lady Wants
Harlequin Books, 1995
© Jennifer Crusie, 1995

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“
Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Sandra Likaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2010
© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2011
© Lise Gagne, iStockphoto.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2011
© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Šią knygą skiriu savo tėvams, Džekui ir Džoanai Smitams iš Vapakonetos miestelio Ohajo valstijoje, nes jie man dovanojo vertybes, knygas ir meilę.

1

Mei Salivan pašnairavo į apskretusį biurų pastatą ir perkėlė svorį nuo vienos maudžiančios, į aukštakulnį batelį įspraustos kojos ant kitos. Sprendžiant iš rajono, kuriame atsidūrė, tikimybė, jog ją apvogęs, buvo tik šiek tiek didesnė už tą, kad pastatas užgrius jai ant galvos. Tik nevykėlis dirbtų tokioje vietoje.

Gerai.

Nebuvo lengva taip greitai surasti nekompetentingą detektyvą tokiame centrinės Amerikos miestelyje kaip Riverbendas. Bet ji aptiko Mičelą Pitviką. Mei įsivaizdavo, kaip jis sėdi išsidrėbęs prie stalo savo biure, pliktelėjęs, apkūnus, išsivėpęs, karoliukų didumo akimis ir smegenimis, apie kurias neverta net užsiminti.

Seklys elgsis globėjiškai, nes ji – moteris.

Sutaršys jį kaip šiltą vilną.

Mei tereikia įtikinti detektyvą, kad jis tiria tikrą žmogžudystę, tada tas pilvūzas ims sukintėti aplink, kelti triukšmą ir sumaištį, kol žmogus, paėmęs dėdės dienoraštį, bus priverstas arba jį atiduoti, arba visam laikui paslėpti, jei nenorės būti apkaltintas žmogžudys-

te. Taip, reikia nuveikti tik tiek. „Tai eik ir padaryk.“ Mei giliai įkvėpė ir susiraukė, nes skolinio sijono juosmuo skausmingai įsirėžė į liemenį. Užsitraukusi skrybėlaitės vualį ant akių ji žengė prie įtrūkusių seno pastato stiklo durų; lipdama laiptais stebėjo savo atvaizdą.

Net ir su kvailai rausvu vualiu atrodė išties seksualiai. Neįtikėtina, ką gali padaryti drabužiai.

Jei tik galėtų užbaigti tą prakeiktą pokalbį, kol Džunės sijono juosmuo nepadalijo jos į dvi dalis, o aukštakulniai nesuluošino visam likusiam gyvenimui, galėtų toliau tvarkytis su visomis juos užklupusiomis bėdomis.

„Būk geras, Viešpatie, padaryk taip, kad Mičas Pitvikas būtų kvailas kaip bato aulos ir jaustų silpnę moterims aptemptais sijonais, – meldėsi Mei išsikvietusi liftą. – Būk geras, padaryk taip, kad jis būtų būtent toks, kokio man reikia.“

Langas jam už nugaros buvo iki galo atlapotas, lubose įmontuotas ventiliatorius maišė orą, o Mičas neabejojo, kad jei dar labiau sukais – pakratys kojas. Šiaip ar taip, buvo tikras dėl vieno – tebėra gyvas tik todėl, kad nekrušta. Jei sujudėtų, kūno temperatūra pakiltų ir jis išsilydytų čia pat, darbo kėdėje.

Kad ir kaip būtų, Mičas nė nenorėjo judintis. Buvo pernelyg prislėgtas. Atsilošė aplūžusioje odinėje kėdėje – rankovės atraitytos, rankos sunertos ant pakaušio, kojos sukryžiuotos ant aplamdyto metalinio stalo – ir susimąstė apie tai, ką planavo ir kas iš viso to išėjo. Tarp svajų ir tikrovės didžiulis skirtumas. Numatyti – dar nereiškia būti gerai pasiruošusiam tikrovei. Todėl Mičas ir mainė tikrovę į fantaziją. Nors ji ne itin vaisinga, juolab ne pelninga, bet realybė su ja varžytis negali nė iš tolo.

Realybė yra blogis.

Fantazija buvo tokia: mesti klestinčią karjerą ir tapti privačiu detektyvu. Realybėje teko apgailestauti dėl tokio sprendimo. Mičelas užsimerkė ir pabandė sugrįžti į svajonę, ypač tą dalį, kurioje jis tampa amžiaus pabaigos Semu Speidu¹. Koridoriuje sugaudė lifto kabeliai ir Mičas suprato, kad artinasi dar viena skyrybų byla. Ir anksčiau dėl santykių nepuoselėjo didelių iliuzijų, bet dabar jos visiškai išgaravo. Net nesusituokę žmonės pasamdydavo jį sekti, ar tie, su kuriais jie nesusituokę, nemeluoja.

¹ *Sam Spade* – Dašielio Hameto romano „Maltos sakalas“ herojus, privačios seklių firmos detektyvas. (Čiair toliau – vert. past.)

Žinoma, šie meluodavo. Per metus jis įsikalė į galvą vieną nepakeičiamą tiesą, vienintelį dalyką, kuris, kaip dabar suprato, pasiliks ilgam.

Visi meluoja.

Semas Speidas būtų tai supratęs ir spjovęs į skyrybų bylas. Mičą kamavo nemalonūs jausmas, kad ir jam derėtų į jas spjauti, užuot rizikingai gyvenus iš to. Pernelyg rizikingai. Liko tik savaitė iš visų metų, viena savaitė, kad uždirbtų paskutinius iš dvidešimt tūkstančių dolerių, laimėtų tas kvailas lažybas ir grįžtų į savo įprastą, suplanuotą gyvenimą, bet tam reikėjo kliento, galinčio pakloti du tūkstančius šešis šimtus devyniasdešimt keturis JAV dolerius iki penktadienio.

To nenutiks. Išmušinėti pinigus iš klientų – antras nekenčiamiausias dalykas šiame darbe.

Todėl Mičas entuziastingai nepašoko ant kojų, išgirdęs gaudžiant lifto kabelius koridoriuje priešais biuro duris. Ne tik todėl, kad karštis jį pribaugtų, jei pajudėtų. Bet ir dėl to, kad jau seniai nieko nedarė su entuziazmu ir net pamiršo, kas tai yra.

„Jei būčiau Semas Speidas, ateitų Brigita

Ošonesi².“ Senoviškas lubų ventiliatorius girgždėjo Mičui virš galvos, jis sėdėjo nutaškytas sviesto spalvos saulės spinduliais ir nors buvo suirzęs, vėl pajuto kylantį optimizmą. Galbūt viltis dar nemirė. Galbūt čia ateina Brigita, moteris, kurios nedomina vedybos ir įsipareigojimai, moteris, norinti jį suvilioti, kad gautų tai, ko geidžia.

O jis kaip niekas kitas pasiruošęs būti sugundytas.

Ji užeis į Mičo biurą, nuostabi, liekna, graži ir mirtinai pavojinga, vilkėdama vieną tų baltų kostiumėlių su plačiais atvartais ir aptemptu sijonėliu su praskiepu iki pat klubų. Jos kojos bus neįtikėtinai gražios. Galbūt ant žvilgančių raudonų garbanų ji bus užsidėjusi skrybėlaitę, kurios tamsus vualis dengs žydras akis ir tiesią nosytę virš drėgnų papūstų lūpų. O tarp lūpų ir kojų – geriausia dalis. Švarkelis aptemps liemenį po krūtimis. Apvaliomis krūtimis. Putliomis, apvaliomis krūtimis. Aukštomis, putliomis, apvaliomis krūtimis.

Tik gerokai pasistengęs Mičas sugebėjo nu-

² *Brigid O'Shaughnessy* – romano „Maltos saka-las“ veikėja, gudri dviveidė.

kreipti mintis nuo krūtų.

Ji įeis ir ištars: „Man reikia, kad surastumėte Maltos sakalą“, – jos balsas bus prikimęs ir švelnus. Kažkuriuo metu ji nusiims skrybėlaiteį ir jie aistringai, karštai pasimylės, suprakaitavę jų kūnai slyščios...

Mičas akimirką užsisvajoję apie seksą.

...o paskui jis išsiaiškina, kad būtent ji ir yra kalta. „Nepriimsiu kaltės, brangute“, – pasakys jis ir policininkai išsives ją už tai, kad nužudė jo partnerį. Na, gerai, Mičas neturi partnerio, nebent juo laikytum Niutoną, tik niekas niekada jo tokiu nelaikė, bet vis tiek... Nieko keista, kad tas romanas – klasika. Semas Speidas sugebėjo užversti Brigitą neįsipareigojamas ir nepasižiukšlino savo akyse ją mesdamas. Iš pradžių puikus seksas, o vėliau jis ją pameta, lieka laisvas kaip paukštis, didvyris, o ne paršas.

Tikra fantazija.

Prasivėrė durys, Mičas pakėlė akis ir ji įžengė vidun.

Jos plaukai buvo tamsiai rudi kaip ir akys po vualiu, o kostiumėlis rausvas, ne baltas, bet visa kita maždaug taip kaip jo svajonėje. Nosis, lūpos, krū...

- Kad mane kur velniai nujotų. - Nežmoniškomis pastangomis Mičas atplėšė akis nuo krūtinės ir pakėlė jas į viešnios veidą.

- Gal ir neblogai būtų, - jos balsas atsimušė tiesiai į jo stuburą. - Jūs Mičelas Pitvikas?

- A, aha. - Mičas nukėlė kojas ant žemės ir atsistojo, prieš ištiesdamas viešniai ranką, nusivalė prakaituotą delną į marškinius. - Mičas Pitvikas, privatus seklys. Klausykite, ar esate skaičiusi „Maltos sakalą“?

- Taip. - Nekreipdama dėmesio į ištiestą ranką ji apžiūrėjo niūrų kabinetą, o pastebėjusi skylės apmušaluose ir dulkes, nutaisė dar rūgštesnę miną. - Čia tikrai jūsų biuras?

Toks jau tas gyvenimas. Išankstinė nuostata kaskart Mičui pakišdavo koją. Moteris būtų buvusi tobula, jei tik būtų patylėjusi, bet ne...

Tikrovė. Natūralūs slopinamieji.

Mičas atsiduso ir atitraukė ranką.

- Laikykite tai tam tikra vieta. Taip darau aš. - Jis susmuko ant kėdės ir vėl užsikėlė kojas ant stalo. - Na, tai kuo galėčiau padėti? Pame-tėte pudelį?

Viešnia kilstelėjo antakį.

- Jei ir taip, ar pajėgtumėte jį surasti?

- Tik to man ir trūko - pasipūtusios klientės.

- Mičas stengėsi užgniaužti susierzinimą, bet sunkiai sekėsi. Kažkodėl nuostabios moters su svajonių krūtimis užgauliojimai dūstant nuo karščio jame pažadino bjauriausias savybes. Šiaip ar taip, ne tokia ji ir nuostabi. Tiesą pasakius, jos nosis gana įprasta, lūpos putlios ne iš prigimties, o krūtys... „Apie krūtis negalvok, - paliepė sau Mičas. - Taip tik įsivarysi depresiją.“

- Sprendžiant iš to, ką matau, jums praverstų bet kokia klientė. - Mei apžiūrėjo prieš jos nosį ant stalo užkeltų kojų padus. - Lig šiol neteko matyti popierinių padų. Neįtikėtina. Iš čia galiu pasakyti jūsų kojinių spalvą. Beje, jos kiauros.

- Tik pamanyk. - Mičas nusišypsojo, viskuo persisotinęs ir nepažeidžiamas. - Geriau atspėkite ką nors išties sudėtingo, pavyzdžiui, kokios spalvos mano apatiniai.

- Jūs be apatinių, - atsakė Mei ir jis nuleido kojas.

- Ko norite? - Mičas piktai dėbtelėjo į ją pro saulėkaitoje sklendančias dulkes. - Jei užsukote tik tam, kad sumautumėte man dieną, jūsų darbas baigtas.

Mei dar kartą apsižvalgė po biurą ir nužingsniavo prie kabyklos banguodama klubais - taip

siauro sijonėlio medžiaga dar labiau įsitempė, o Mičo susierzinimas smarkiai atslūgo. Ji nukabino lininį Mičo švarką ir grįžusi prie klientams skirtos kėdės nuvalė juo dulkes nuo sėdynės. Mičas būtų vėl suirzęs, bet valydama dulkes ji pasilenkė – ir nors švarkelio atlapai kryžiuosi pernelyg aukštai, kad vaizdas išties gniaužtų kvapą, moters grožybės iš laisvos, minkštos palaidinukės siūbtelėjo į priekį ir Mičas prisiminė, jog linas ne taip jau labai jam patinka. Viešnia nužingsniavo atgal pakabinti švarko, o iš užpakalio ją stebintis Mičas vėl pamanė, kokios nuostabios būtybės yra moterys ir koks jis laimingas, kad yra vyras.

Viešnia atsisėdo ir Mičas pabandė susikaupti.

Ji sumirkčiojo didžiulėmis akimis žvelgdama į detektyvą.

– Tai, ką pasakysiu, turi būti slapta.

Mičas prunkštelėjo.

– Be abejo, turi. Niekas čia užėjęs nesako: „Klausyk, norėčiau, kad visi sužinotų.“ – Jis prisitraukė geltoną bloknotą ir paėmė rašiklį. – Pradėkime nuo jūsų vardo.

– Mei Salivan, – atsakė ji ir Mičas užsirašė.

– Tai koks rūpestis neduoda jums ramybės?

Mei piktai dėbtelėjo į detektyvą.

- Panašu, kad kažkas nužudė mano dėdę.

Jos balsas skambėjo įžūliau nei, Mičo nuomone, turėtų skambėti išties seksualus balsas. Nelengva tuo pačiu metu būti susijaudinusi ir suirzusi. Tam reikėjo daug energijos, o ši Mičui buvo reikalinga, kad galėtų negalvoti apie karštį - dar viena priežastis nemėgti šios klientės.

- Žmogžudystė. Na, žinote, policija puikiai tvarkosi su tokiais dalykais. Ar jiems jau pranešėte?

- Pamaldos už mirusįjį vyks poryt.

- Vadinasi, policijai tai ne naujiena.

- Policijai neįdomu. - Rudos jos akys ramiai žvelgė į mėlynas Mičo akis. - O jums?

Mičas pažvelgė į tas akis, pagalvojo, kad pagaliau žmogžudystė, o ne skyrybos, ir atsidouso.

- Taip. Galbūt pasigailėsiu, bet man, žinoma, įdomu.

Mei pasimuistė kėdėje, visos judančios jos kūno dalys elegantiškai, erotiškai sulūliavo ir Mičas pamanė: „Dėkui Dievui, kad neturiu partnerio, nes ji tikrai jį pribaigtų.“

Sugebėjimas meluoti nebuvo stiprioji Mei pusė, bet tai, ką išvydo, ją nudžiugino....